4.
Princip Luna–Rak
Citlivost, pochopení, bezpečí, životní rytmus

Světlé stránky:
- tichá jednota v mateřském lůně
- měkkost, bezpečí
- početí, mateřství
- plodová voda, mateřství
- životní rytmus
- mateřskost, ženskost, schopnost sytit
- ňadra
- hluboká voda, zdroj
- porodní asistentka, klín
- jemnost, introverze
- duševní hloubka, kontakt se sebou samým
- romantičnost, citovost
- příbytek duše
- vzájemná sounáležitost mezi ženami
- životní společenství, rodina
- přestávky, odpočinek
- empatie, odpuštění

Stinné stránky:
- špatná, nevědomá mateřská vazba
- emocionální potřebnost
- závislost na druhých
- omámenost pocity, přílišná citlivost
- plačtivost, naříkání
- deprese
- přílišná nesmělost
- duševní nehybnost
- stagnace, nezdravá pasivita
- neschopnost přijmout roli dospělého, zůstat dítětem

K principu lunární energie patří pasivní obrážení skutečnosti, životní rytmus a vše ženské a měkké, dětské a pocitové, rodina – a také pohodlné hnízdo, příbytek pro vše uvedené. Na symbolické rovině odpovídá lunárnímu principu pouze nádoba duše.

Způsob, jakým naše moderní společnost s uvedeným prazákladním principem, jejž nikdo nemůže minout (všichni jsme se zrodili z těla matky), zachází, je patrný všude.

V moderní medicíně se s oblibou odstraňuje, potlačuje, podvazuje či odřezává. Sotva věda prostřednictvím chemické analýzy (6. princip Panna–Merkur) odhalila, kolik škodlivých látek obsahuje mateřské mléko, bylo kojení po více než dvě desetiletí téměř zakázáno. Teprve dlouhodobé studie umožnily udělat potřebný krok zpět k matce Přírodě. Ošálení, na vlastní redukcionismus zredukovaní vědci museli rozpoznat, že nejen kojeným dětem, ale také kojícím matkám se ve všech bodech výzkumu dařilo bez výjimky lépe než dětem, které dostávaly umělé mléko, a matkám, které je umělou stravou krmily. Mateřský lunární princip, sídlo mateřské lásky, je pro (kojící) matky – stejně jako vůbec všechny lunární záležitosti – čímsi přirozeným a samozřejmým díky prostředkující funkci mozkových laloků. Schopnost dát svému potomkovi to nejlepší je přitom měřitelná stejně obtížně jako míra poskytované mateřské lásky či bezpečí, jakkoli je obojí pro zdravý vývoj dítěte a následně i dospívajícího a dospělého člověka nesmírně důležité. Kojení tak pro školské mediky nepředstavovalo po celá desetiletí vůbec žádné téma, přičemž si ani nevšimli, co tím matkám a jejich kojencům způsobili. Nyní se kloní k názoru, že tři měsíce kojení musí stačit, čímž

pouze dokazují, jak málo onomu důležitému pra–principu dokázali či chtěli porozumět. Všechny indigenní (domorodé) národy by mohly doložit, jak důležité je dlouhodobě kojit. Imunologickou ochranu, jíž se dítěti prostřednictvím mateřského mléka dostává, školští medikové jednoduše ignorují, neboť chtějí dítě již v prvním roce života očkovat, což je nebezpečný nesmysl a v takto časném období života absurdní akt, který se navíc jeví jako nadbytečný i z hlediska samotné školské medicíny.

Pokud dojde vlivem přetížení ke zploštění měkké plotýnky mezi dvěma tvrdými obratli a část jí vyhřezne ven, je tato část odříznuta. Podle stejného myšlenkového vzorce se s oblibou postupuje v případě amputace prsů, děloh či vaječníků z preventivních důvodů. A opět lékaře ani nenapadne, že takto brutálně přistupují pouze ženským orgánům. Jakmile hrozí ztráta určitého orgánu u muže, vytváří se zcela jiný, záchranný program.

Porodní asistentky, které ještě mají odvahu k domácím porodům, jsou zatěžovány požadavkem pojištění vlastní práce na tak vysoké částky, že se to v podstatě rovná zákazu činnosti. Je samozřejmé, že se přitom nedočkají podpory ani příspěvku ze strany státu. Stárnoucí muži a mužské typy žen nejprve oprávněným požadavkům rozvážně přikyvují, nakonec ale veškerou pomoc tomuto životnímu principu odmítnou. Peníze pro Lunu nejsou nikdy, přestože je její princip stejně potřebný a bezbranný jako novorozeně.

Zvláštní důležitost lunárního principu se odvíjí od skutečnosti, že provází začátek života nás všech, přičemž v počátku je – podle znění třetího nejdůležitějšího zákona osudu – skryto již vše. V našich patriarchálních časech však uvedená skutečnost přesto jen stěží může vést k uznání lunárního principu. Přídavky na děti a rodičovský příspěvek vyměřili politikové – v dobách, kdy není nic potřeba naléhavěji než posílení populace – jako předpisem upravené dávky tak, že žádným způsobem nemohou stačit k přiměřené výchově dítěte. Matky mají zjevně nadále zůstat závislé, bezmocné a spoléhající se na šlechetnost druhých. Příspěvky pobírané na děti nestačí ani k zajištění hodnotné dětské výživy a podobají se spíše politickému alibi či kapkám (ženský, vodní element) padajícím na horký kámen (marsovský princip).

Vlády v různých zemích mají přirozeně ministerstva pro rodinu (u nás je to ministerstvo práce a sociálních věcí, pozn. překl.), která odpovídají lunárnímu principu a která bývají tradičně obsazována ženou, které se však do rukou svěřuje jen málo skutečné moci a ještě méně peněz – ty mají pouze funkci politického alibi: „Aby se neřeklo.“ Ministryně zpravidla zůstává okrajovou figurou, „vybalovanou“ a demonstrativně do popředí vysouvanou jen před volbami, které jsou jako takové ve skutečnosti spíše ženskou než mužskou záležitostí. Po volbách postava ministryně opět hned zmizí a její – většinou poněkud měkce a zdráhavě pronášené – finanční požadavky jsou sice shledány jako oprávněné, nicméně nakonec stejně dojde buď k jejich úplnému odmítnutí, nebo k radikálnímu seškrtání. Nesmírně bohatá SRN dodnes nezvládla ani přibližně napodobit systém mateřských školek, který fungoval v někdejším východním Německu. Příčina přitom spočívá v nedostatku – archetypicky mužské – vůle.

V revíru kapitalismu, který se chová jako kořistící zvíře (viz princip Marsu), se bohužel nenachází dost prostředků pro mateřské školky, družiny, dětská hřiště, ale ani pro ranou péči či pro podporu vzdělávání.

Pár směšných milionů pro posílení témat lunárního principu se uvolní jen stěží, zato miliardy k zalepení děr, které zůstaly po dluzích ze hry provozované investičními bankéři, se najdou jistě. Problém nepředstavují dokonce ani biliardy pro země, jako je Řecko, které se nechaly od globální bankovní společnosti Goldmann–Sachs přivést na pokraj propasti – jednoduše se obyvatelstvu zvednou daně. Takové sanace jsou vždy extrémně důležité (pro koho vlastně?), takže na dětská hřiště, koupaliště, školy a lunární princip vůbec zůstává jen málo.

Jednoduše existují určité priority, a mezi ně v našich končinách lunární princip zcela jistě nepatří. Lunární typy – včetně ministryně – toho velmi litují, nicméně boj nemají v povaze, ten náleží k pra-mužskému marsovskému principu.

Potřební to mají v našem systému těžké, neboť si už zvykli na skutečnost, že z velkého koláče nedostanou buď vůbec nic, nebo alespoň nic přiměřeného. Stejné to je i se samotnými požadavky, které potřební – často plačtivě – pronášejí a které jsou většinou shledávány jako oprávněné a zatěžující zároveň. Těmto lidem nezbývá než čekat na nový matriarchát. Popsaná situace může ovšem dopadnout v plutonickém duchu, tedy velmi destruktivně, pokud zastarale smýšlejícím politikům dnešní doby budeme ještě dlouho dovolovat, aby obhajovali do nebe volající nevyváženost na úkor zdravého rozumu a nadále uspokojovali svoje sponzory z řad farmaceutického a zbrojařského průmyslu.

Soucit budí i osobní situace Luny. Její potřebnost je stejně velká jako potají vyplakané slzy. Lunárně mateřský pečující typ potřebuje velmi naléhavě peníze, často však žádné nemá. Vzhledem ke své měkké povaze pociťuje jako příliš tvrdý požadavek zajistit si v tomto drsném světě dostatečně vysoký výdělek k pokrytí potřeb druhých. Přitom by lunární typ člověka chtěl uspokojit ostatní z celého svého měkkého a soucitného srdce.

Dětská práce je sice zakázaná, nicméně celé miliony dětí pro nás dřou ve starých koloniích za bídných podmínek, například aby sklidily kakaové boby a poskytly „dětem prvního světa“ koloniální zboží – kakao. Politicky jsou kolonie již delší čas osvobozené, stejně jako ženy, hospodářská závislost a potřebnost však zůstávají.

Děti a stále ještě i mnohé ženy nedisponují mocí, mají však požadavky, které mužský systém stresují. Všechny děti chtějí být až do dosažení samostatnosti živeny, zaopatřovány a vzdělávány. V dřívějších dobách platilo podobné pravidlo pro manželky, a zejména pro matky. Byly finančně závislé na mužích a dostávalo se jim zajištění, za což vedly svůj „úspěšný podnik“, totiž vlastní rodinu. Ženy uvedeného typu, včetně hrstky mužů, nadále doufají – jakkoli se jejich touha vůbec neslučuje s novodobým duchem času –, že budou zaopatřeny druhými.

Jen zdráhavě do módy vstupující typ muže v domácnosti je přirozeně stejně závislý na druhých jako žena v domácnosti, která si stále více troufá poukazovat na skutečnost, že taková pozice představuje už překonaný model. Svědčí o tom stále ještě častá odpověď

na otázku po profesní orientaci: „Jsem jen v domácnosti.“ Postoj „peníze mají druzí a měli by mi z nich (laskavě) něco dát“ je dnes neoblíbenější více než kdy jindy. Výraz „laskavě“ má dnes moderní příchuť emancipace, zatímco dříve byl míněn jako projev vděčnosti.

Skutečnost, jak hluboko je v nás lunární princip zakořeněn, ukazují fantazie o zemi zaslíbené či o rajské zahradě. Země, v níž proudí přímo do úst potoky mléka a medu (Venušin princip), aniž by pro to dotyčný musel cokoli udělat, ve skutečnosti odpovídá mateřskému tělu s jeho teplou plodovou vodou a se samozřejmým zaopatřením skrze pupeční šňůru, která je přímo spojena s placentou. Podobné obrazy si můžeme spojovat s kolébkou lidstva v tropické Africe, charakterizovanou přebytkem plodů a rostlinné stravy. Sem můžeme ve svých představách situovat obraz plnosti, který se dnes pokoušíme znovuobjevit způsobem, který jsme společně s Veitem naznačili na počátku knihy. Mohli bychom pociťovat dostatek – museli bychom však svůj přebytek využívat vyrovnaněji a naučit se jej rozdělovat.

V moderní společnosti je často k vidění následující varianta péče. Zpočátku se jedinec nechává živit rodiči a drží se matčiny sukně, je laskavým způsobem provázen školní docházkou, aby poté přešel na nejbližší almu mater a následně se stal úředníkem, kterého živí stát. Podobný proces představuje špatnou cestu vědomě zvolené závislosti.

Samostatný a odpovědný vývoj a vztah k penězům naproti tomu zůstává jen zbožným přáním. Lunární žena se svou jasnou potřebou ochrany a bezpečí mnohem spíše trpí nejistotou, kterou s sebou přináší materiální závislost na druhých, přičemž se do vztahů s nimi vkrádá stále větší míra nejasnosti a nespolehlivosti. Je klasicky závislá, což má dnes negativnější přídech než kdy jindy. Vlastní peníze by byly ideální, sebeprosazení a boj o ně však nepředstavují její silnou stránku. Síla lunární ženy spočívá v její pasivitě a slabosti, v její měkkosti a oddanosti. Přičemž schopnost oddat se životu představuje největší šanci pro nás všechny.

V ideálním případě se žena s výrazným lunárním principem stává ošetřovatelkou potřebných, obvykle je však za svoji práci placena jen směšnou částkou a výrazně málo prostředků dostává i pro svoje potřebné. Bývá přitom typické, že z vlastního nízkého platu, který jí jen tak tak stačí, ještě odvádí určitou částku na dobrou věc a samozřejmě pracuje zdarma přes čas – jednoduše proto, že je tak dobrotivá a starostlivá. V případě zdravotních sester stát tohoto principu (který byl popsán také jako syndrom Florence Nightingaleové a jenž spočívá v postoji, kdy jedinec nic nežádá pro sebe a vše pro druhé, dokud se sám zcela nevyčerpá) využívá nezodpovědným způsobem, nemoudře a bez milosti. Výsledkem nezřídka bývá syndrom vyhoření.

Všechna podobně zaměřená povolání, která jsou většinou skutečným posláním (od porodních asistentek přes chůvy, učitelky v mateřských a základních školách a sociální pracovnice až po pečovatelky o staré lidi), mají jedno společné: žebrání o peníze pro svoje svěřence a přicházení zkrátka. Práce v hospicích a podobné tak důležité činnosti jsou dnes ve srovnání s vysoce dotovanými spekulacemi investičních bankéřů co do ohodnocení jen čestným úřadem. Za obětavou práci pro druhé dnes však zpravidla není k mání ani ono uznání, které k takovému úřadu patří.

Žebrat o svoje peníze si archetypem Luny ovlivněná bytost rovněž dovolí jen stěží – tragédie, v níž ji nutí hrát systém „kasinového“ kapitalismu, je však při bližším pohledu jasně patrná.

Přestože jsme se všichni zrodili díky velké oběti své matky a za (pro muže nepředstavitelné) bolesti, degradovali jsme mateřský princip spolu s – rovněž ženským – principem Neptuna na žebráky této společnosti.

Moderní, zcela digitalizovaná počítačová doba se svojí ztrátou sociální sounáležitosti je způsobu bytí lunárního principu zcela cizí, neboť bezcitná. Jeho měkké, empatické a cituplné podstatě naše doba jen vše ještě více ztěžuje. Lidé žijící podle lunárního principu jsou plni empatie, sami se však jen stěží dočkají soucitu druhých – tato společnost z jejich činnosti jednoduše zdánlivě „nic nemá“.

Velký úkol a požadavek lunárního principu je opět vyjádřen protipólem, totiž 10. principem Saturnu s jeho zodpovědností vůči sobě samému, důsledností a jasností. Řešení zde přináší právě zodpovědnost uplatňovaná vůči sobě i druhým.

Sledování podstaty lunárního principu nám otevírá stále širší, krásnější a více a více sytící cestu k plnosti, již přináší soucit a mateřská láska. Bez lunárního principu bychom nemohli na konci svojí cesty zažít zkušenost plnosti, stejně jako bychom se bez jeho přispění vůbec nemohli zrodit.

Otázky ke mně samému

- Umím a chci se postarat o sebe samého?
- Nebo raději sním o zajištění zvenčí a o pomoci?
- Jak důležité je pro mě pohodlí, vlastní rodinné hnízdo a pocit „můj dům – můj hrad“?
- Jakou roli v mém životě hraje soucit a vcítění do druhých?
- Jak důležitá je pro mě rodina, původní rodina a rodina, kterou jsem sám založil?
- Jakou roli hrají v mém životě děti – ať už se jedná o vlastní, niterné dítě, o dítě, které se mi narodilo, či o dítě, které jsem přijal za vlastní?
- Jaký postoj zaujímám ke své ženskosti, animě, duši, kterou přirozeně disponuje i každý muž?

Vývojové stupně

1. role oběti, trucovitost, bezmoc
2. spolupráce, přizpůsobení se, nerozhodnost
3. emoční potřebnost, sentimentálnost, role dítěte
4. vcítění, intuice
5. účast, ochota pomoci
6. empatie, odevzdání, zdroj, milost
7. velká matka, láska ke všem

Psát o lunárních kvalitách pro mě není jednoduché. Neboť pokaždé, když se pro ně otevřu, je moje nitro velmi mlčenlivé. V našem vědomí existuje neohraničený prostor, k němuž nemá rozum přístup. Vsadím se, že jej také znáš. Může se ti jako velké překvapení otevřít, když se zahledíš na moře, když medituješ nebo když odpočíváš v náruči svého partnera po intenzivním sexuálním sblížení. Na našich seminářích nabízíme i trans tanec. Ve svém průběhu bývá tanec divoký. Prostor se plní silou a extází. Na konci rád pouštím účastníkům kurzu zcela speciální audionahrávku. Jde o záznam tlukotu srdce, které patří embryu v těle matky. Záznam podkresluje jemné šumění mořských vln. Vždy mě niterně zasáhne, když vidím, jak se ještě stále hlučně tančící účastníci semináře začínají uklidňovat a jak si mnozí z nich začnou instinktivně lehat na zem a zaujímat polohu embrya. Celým prostorem se šíří atmosféra něhy a míru. Někteří účastníci semináře takto leží po celé hodiny. Když se poté vynoří, je patrné, že ztratili orientaci v prostoru a čase. Nevědí, jak dlouho „tam" byli. A přece se cítí na hluboké úrovni vyléčeni a nasyceni.

V každém z nás je na hluboké úrovni buněčné informace uložena vzpomínka na oceánský mír, který jsme prožívali v těle své matky, a na naši jednotu s ní. Tehdy jsme beze slov zakoušeli plnost stranou veškerých koncepcí. Jsem přesvědčen, že ve svém dospělém životě činíme na nevědomé rovině velmi mnoho pro svůj opětovný návrat do tohoto „rajského" stavu. Příkladem může být naše touha po sjednocení s duševním partnerem, ale také různé sladké prostopášnosti či potřeba schovat se hlouběji do polštářů ve své posteli a prostě zůstat ležet.

Čím intenzivněji se hlubokým lunárním principem zabývám, tím bolestněji je mi jasné, jak velmi nám dnes chybí. Tisíce let patriarchátu vykonaly svoji práci…

Prapůvodní ženské kvality, jako je zázrak mateřství, musejí bojovat o uznání. Hovořil jsem s mnoha matkami, které se cítily méněcenné, protože se nevěnovaly žádné kariéře, nýbrž „jen" vychovávaly svoje dítě! Společenské časopisy i internetové stránky spolu doslova závodí o to, kdo přinese větší množství fotografií ctižádostivých žen, které se po porodu co nejrychleji, jak jen je to možné, a „v nejlepší kondici" zase vracejí „back to business". Neříkám, že by vše mělo zůstat při starém. Náš život však začíná těhotenstvím a porodem. Jak signujeme cestu člověka životem, když odpíráme dostatek prostoru a respektu už onomu prvnímu, tak zázračnému období?

Znám mnoho mužů, kteří se kontaktu s kvalitami onoho pra–ženského principu za všech okolností vyhýbají. Jsme hluční, když je kolem ticho. Vyhýbáme se blízkosti „měkkých" žen. „Děláme sex", místo abychom se odevzdávali druhému. Dobýváme vnější svět a ztrácíme přitom povědomí o niterné říši naší duše.

Podobně se dnes bohužel chovají i mnohé ženy. Pod heslem emancipace se pokoušejí – až příliš často, jak se mi zdá – probojovat na cestu mužů, místo aby radikálně obrátily svůj pohled do vlastního nitra a nalezly přístup k ženskému mystériu.

Naši realitu ovládají lineární, racionálně založené koncepty. Jen stěží bychom například našli zakulacené prostory bez obvyklých koutů. Všechno má rohy. Také čas vnímá většina

lidí jako linii. Jsme zvyklí na to, že něco jde dopředu nebo dozadu. Burza propadá panice, když výsledky hospodářství rok nerostou. Chování burzy považujeme za *normální*. A přece není přirozené. Život vždy dýchá určitým rytmem. Provádíme nádechy a výdechy. Každý den probíhá ve střídajících se rytmech. Uvědomujeme si přílivy a odlivy emocí, biorytmy… Podzim nám připomíná naši pomíjivost.

Luna reprezentuje naši hloubku. Naši intuici, ale také naši komplexnost a naši zranitelnost. Taková témata se ovšem nehodí do materiálně orientované výkonnostní společnosti. Proto je kolektivně vytlačujeme. Vyloučili jsme ticho ze svého života. Jsme stále hlasitější a rychlejší, abychom nemuseli poslouchat tiché volání vlastní duše. Měl jsem co do činění s mnoha úspěšnými obchodnicemi a obchodníky, kteří svoje ustavičné těkání zaměňovali za něco, co je „cool" a působivé. Přitom po celý čas pouze utíkali před sebou samými. S lunárním principem rychle „díru do světa" neuděláš. Směruje tvůj pohled do nitra. Pod jeho vlivem se stáváš zranitelným, což tě následně konfrontuje s otázkami, které mohou zpochybnit smysl či etiku zásad, podle nichž jednáš. Je proto pochopitelné, že se takové konfrontaci vyhýbáme a dáváme přednost fungování před pravdou. Avšak za jakou cenu?

Pokud se stále znovu dobrovolně nenoříme do vlastních duševních hloubek, promění se moře, které v sobě máme, v hrozbu. Pociťujeme, že jsme příliš křehcí, pláčeme, jsme bezradní, máme strach… Vše, co jsme tak dlouho potlačovali, nás náhle dostihlo. Můj osobní trenér se mi svěřil, že často bezradně spoluprožívá, jak se právě jeho nejúspěšnější klienti náhle, uprostřed tréninku ve fitness, zdánlivě bez důvodu rozpláčou. Naše duše si hledá přístup ke světlu, a pokud s ní nespolupracujeme, vyvolá krize, aby o sobě dala vědět. Burnout, deprese, záchvaty amoku, fyzická onemocnění… Naše společnost platí za negaci pra–ženských kvalit vysokou cenu.

Na druhé straně – pokud vědomě hledáme přístup k vlastnímu niternému životu, odmění se nám duše mnoha netušenými poklady. Objevujeme, že ono temné nic, kterého se tak bojíme, není vůbec prázdné. Je plné. Plnější než plné. Je v pravém slova smyslu těhotné hloubkou, intuicí a kreativitou. Pravý tvůrčí počin potřebuje fáze nevědomosti. Abychom se mohli ponořit do – tisíci barvami zářícího – moře naší duše, musíme osvobodit všechny svoje záměry od rozlišování správného a špatného, vysokého a nízkého. Naše vědomí může být nově oplodněno teprve v této chvíli. Poté se opět vynoříme a znovu vstoupíme do našeho vědomého světa obohaceni o nové poznání. Luna nezpůsobuje naši světskou výkonnost, a přesto nás nechává do hloubky zakusit podivuhodnou magičnost světa. Daruje nám zpátky respekt před neznámem a před tvůrčími rytmy života.

Pro velmi racionálně a/nebo extrovertně orientovaného člověka není přístup k lunárnímu principu nijak snadnou záležitostí. Na tomto místě bych však chtěl ještě jednou upozornit na skutečnost, že v případě životních principů nejde o to, abychom každou z kvalit prožívali ve stejné míře. Jde o vědomí a respekt. Nám všem by velmi pomohlo, pokud by se muži a ženy přestali navzájem konfrontovat a dokázali si dělat z vlastní rozmanitosti legraci. Otevřeně přiznávám, že mi radikálně odlišný životní přístup mojí ženy zpočátku „pěnil krev".

S naprostou samozřejmostí jsem tehdy vycházel z předpokladu, že můj pohled na svět je ten lepší, jasnější a efektivnější. „Iracionalitě" své ženy jsem se v lepším případě zasmál, až příliš často jsem pak proti ní prudce protestoval. Andrea naproti tomu kritizovala můj pragmatický a logický způsob uchopování skutečnosti jako chladný a necitlivý. Potřebovali jsme celé roky k tomu, abychom se naučili navzájem respektovat bohatství, které nám do života přinesl ten druhý. Jsem svojí ženě velmi vděčný například za skutečnost, že – ať už pracovala na čemkoli – byla vždy v první řadě nadšenou a nepochybující matkou naší dcery. Obě mě dokázaly svojí hlubokou láskou probudit z mojí ctižádosti a umožnily mi rozpomenout se na vlastní jemnost.

Svoji ženu rád označuji jako duši našeho podniku. Dříve mě iritovalo, když si můj mužsky dominantní duch logicky promyslel nový projekt a Andrea jej následně svými „bláznivými" nápady zcela obrátila naruby. Dnes naopak neuzavřu žádný (sebelákavěji znějící) velký obchod bez intuitivně vysloveného souhlasu svojí ženy.

Než jsme se seznámili, pracovala Andrea s veškerým nasazením jako porodní asistentka. Dodnes jí rád naslouchám, když vypráví o mystériu porodu. Celý náš život začíná takovýmto podivuhodným zázrakem. Není škoda, že tento podiv nad zázračným aktem stvoření ve většině z nás časem vyprchá a je nahrazen slepotou vůči skutečnému bohatství bytí?

V přeneseném slova smyslu se moje žena během času stále znovu stávala i porodní asistentkou mojí osoby. Naše vzájemná odlišnost mě nepřestává udivovat dodnes. Momenty naší nejniternější blízkosti dokáže během pouhých pár minut zcela zhatit náhlé nepochopení ze strany toho druhého. Pokud bych proti tomu nebojoval, pociťoval bych v takových chvílích pradávnou bolest. Bolest, která mě i dnes stahuje do vlastních lunárních hloubek. Nejprve jsem tam konfrontován s propastí samoty a temnoty. A pokud bych neprotestoval ani proti tomu, proměnila by se moje bolest v tichou, palčivou touhu – po úplném a bezpodmínečném návratu domů. V podobných okamžicích zcela jasně rozpoznávám, jak jsme všichni stále znovu pokoušeni přenášet tuto svoji touhu na jiné lidi, věci či bohy. A také jasně nahlížím skutečnost, že nám život musí stále znovu přinášet zklamání, abychom se od něho ještě více oprostili a ještě radikálněji se začali zabývat vlastním nitrem.

Toužebné hledání venku střídá návrat do našeho vlastního nitra. Poté se v nás rozhostí ticho. Tišší než ticho, které známe.

Dříve jsem si přával, aby tato pradávná bolest už jednou zcela ustala. Pak jsem jí začal věnovat pozornost. Propůjčuje mému životu hloubku. Je to moje hlídačka, která se stará o to, abych příliš dlouho netápal v iluzích. Je to moje léčitelka. Neboť pokaždé, když se svojí bolesti postavím, cítím se úplnější. Je také moje učitelka. Otevírá mi přístup k mojí ženské stránce.

Všechno, čemu se na ženách vysmívám a co na nich obdivuji, nacházím také u sebe. Ve chvílích nejhlubších pochybností se tak ve svém nitru setkávám s mysteriózní bezedností a s nekonečnou láskou velké matky. Pro někoho, kdo se dlouhou dobu orientoval podle klasických mužských klišé, je takový prožitek podnětný a nesmírně osvobozující.

Popsané pocity nedokážu prožívat vždy, když bych si přál, ale přece jenom stále častěji. Umožňují mi uvolnit se z kdysi tak hektického světského plahočení. Díky nim jsem také nezávislejší na světském úspěchu a dokážu lépe procítit sytící aspekty svého života ve vztahu k ostatním lidem.

Kvality Luny staví válečníkovi po bok ochránce. A o to zde běží.

Podněty pro praktický život

- Užij si meditaci „Strážkyně vody", uloženou (v němčině) na www.omega.guter-reichtum.de, heslo: „ichbinjetztreich", pod názvem „Die Hüterin de Wassers".
- Pokus se častěji prožívat chvíle ticha a nicnedělání.
- Poslouchej klidnou, hlubokou hudbu.
- Více naslouchej, když tvoji bližní hovoří. Někdy si nepřej komentář ke svým slovům, nýbrž klidný prostor, v němž se mohou druhému otevřít.
- Občas si doma zapal svíčku a sám nebo s milou bytostí se uhnízdi na gauči.
- Užívej si meditace, které tě přivádějí do kontaktu s tvým niterným tichem a duševní hloubkou.
- Vykoupej se v noci v teplém moři.
- Ponoř se do – teplé plodové vodě tak podobné – lázně ve své vaně nebo na termálním koupališti.
- Zůstaň někdy po ránu, ještě napůl spící, ještě chvíli ležet a představ si, že tvoje postel je teplý a bezpečný mateřský klín. Využij tento zážitek k odpočinku.
- Pomalé, velmi jemné dotyky a objetí v posteli stimulují tvoji pra-zkušenost sounáležitosti.
- Spíše jemná tělesná práce (například v rámci kraniosakrální terapie) nás často zavádí do vlastního nitra a nechává nás prožít zkušenost „tichého bodu" (kdy naprosto vše dochází klidu).
- Oddávej se rituálu koupání – ať už ve vaně, nebo (ještě lépe) v horkých jeskynních lázních či v bazénech s mořskou vodou.
- Oslavuj úplněk. Vyjdi během úplňkové noci ven nebo se jednoduše posaď na okno a oddej se působení Luny jakožto věrné, mystické průvodkyně Země.
- Půsty (realizované po konzultaci s člověkem, který má v této oblasti zkušenosti) tě stejně jako meditační cvičení uvedou do kontaktu s tichem ve tvém nitru.
- Existuje ve vztahu mezi tebou a tvojí matkou něco, co by bylo třeba vyléčit, odpustit? Ví o tvé lásce k ní?
- Pokud máš malé dítě, co nejčastěji je chovej.
- Tipy pro období těhotenství: Co nejčastěji navazuj kontakt s bytostí ve svém břiše. S láskou s ní hovoř. Uvědom si, že těchto devět měsíců představuje možná nejvýraznější zkušenost jednoty a plnosti.